

Hi havia una vegada una escola anomenada «Dimoni Pujeras». Era una escola plena de nenes i nens. Però, sobretot, hi havia molts i molts professors peluts, peludets, que portaven bigots, bigotots, bigotets i eren força forceguts.

La porta la guardava el senyor Leuqim, que no et deixava entrar ni sortir, encara que les marones i els parons es recargolessin a la gran porta d'entrada de l'escola.

—**Ahh!** —deia el senyor Leuqim, tot enfadat—. **On t'has deixat la motxilla!?**

—**Ahh, noo! No pots sortir... no has dinat prou bé!**

Les monitores, que tenien quatre braços, no deixaven baixar les nenes i els nens i feien barrera amb els seus braços ben entrellaçats a l'escala, que tenia milers de cent deu milions de cent de milions d'esglaons.

—**Si no feu la filera recta i calleu amb un silenci sepulcral, no sortireu mai, maai, MAAI!** —va dir un professor bastant gros, grosset.

Es va fer un gran silenci... però algú —no vull dir qui va ser— va dir: **«No, perquè el rei dels Gormitis...»**

—**Quèèèè?** —va dir el professor pelut, peludot, peludet—. **Seguiu així i mai arribareu a casa... ha, ha, HAA!**

A tots se'ls va fer un nus a l'estómac i van callar perquè no podien parlar encara que haguessin volgut.

—**Qui va el primer?** —va demanar el professor pelut, peludot, peludet.

Ningú va dir ni pruna.

—**Que no teniu oreelles? O us heu quedat muts? Molt bé, doncs aquí teniu això: tots aquests munts de deures!**

I el professor pelut, peludot, peludet els va donar més de cent mil cinc milions cent devuit deures.

Després, varen poder sortir de l'escola.

BQV

